

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J. I.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23.3.2017, č.j. KrÚ 21837/2017/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 5.1.2017, č.j. OSA/P-1190/16-D/61, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění a dle § 125 c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona, přičemž těchto přestupků se žalobce dopustil tím, že

- dne 13.8.2016 okolo 18:37 hod. v ul. Chrudimská u domu čp. 2741 v Pardubicích řídil pod vlivem alkoholického nápoje motorové vozidlo tov. zn. Peugeot 306,

- r.z. XXX XXXX, když se na výzvu hlídky Policie ČR při silniční kontrole podrobil orientační dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, a to přístrojem Dräger s výsledkem 0,85 g/kg alkoholu v dechu (po odečtu odchylky tolerance 0,24 promile alkoholu, která nebyla započítána, kdy původně nadýchal 1,09 promile alkoholu), tedy v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Tímto jednáním porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
- dne 13.8.2016 okolo 18^h37 hod. v ul. Chrudimská u domu čp. 2741 v Pardubicích řídil motorové vozidlo tov. zn. Peugeot, r.z. XXX XXXX, ač není držitelem příslušného řidičského oprávnění k danému motorovému vozidlu, tedy v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu řídil vozidlo, až není držitelem příslušného řidičského oprávnění, čímž v nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu.

Za tyto přestupky byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 40.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Nejprve uvedl, že jsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení postupem dle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) soudního řádu správního a poté v části III. a VI. žaloby uvedl již konkrétní námitky. Žalobce namítl, že správní orgány nesprávně posoudily jeho stěžejní námitku, tj. že mu nikdy nebylo doručeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim sp.zn. CR073263/697/2015, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobce tedy zopakoval svou argumentaci z odvolacího řízení, tj. že Městský úřad Chrudim, respektive Česká pošta s.p. jako doručující orgán nepostupovali při doručování tohoto rozhodnutí v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu, tj. že žalobce jako adresát nebyl vyzván vložení oznámení o tom, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, nebyl ani poučen a toto rozhodnutí nebylo nikdy žalobci řádně doručeno. Uvedl k tomu další argumentaci, která již byla obsažena v odvolání, žalobce trvá na tom, že zaškrtnutí kolonky „*byla zanechána výzva*“, bylo učiněno dodatečně a účelově neznámou osobou. Žalobce se tak neseznámil a ani nemohl seznámit s tímto rozhodnutím, toto rozhodnutí jako zásilku si vyzvedl se schránky otec žalobce, který následně složenku uhradil, aby „*se vyhnul případné exekuci, aniž tuto záležitost s rodinnými příslušníky konzultoval*.“ Protože žalobce nevěděl, že měl uloženou sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, nemohl se tak dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy, že žalobce řídil dne 13.8.2016 v uvedenou dobu na uvedeném místě vozidlo, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Žalovaný se nevypořádal s jeho námitkou, že se s písemností, tj. s rozhodnutím Městského úřadu Chrudim, nikdy neseznámil. Dále žalobce zopakoval svou námitku, na které „*trval*“, že v jeho případě byl chybně stanoven počátek zákazu činnosti dnem nabytí právní moci rozsudku, když správný zákaz činnosti měl být uložen ode dne 22.12.2016, tedy poté, co uplynula předchozí sankce zákazu činnosti. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že v daném případě došlo pouze k odebrání neplatného řidičského

průkazu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do širé odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp.zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp.zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č.j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č.j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č.j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp.zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by

rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolností každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání

mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Jak vyplývá z žaloby, žalobce napadl v žalobě rozhodnutí o přestupku, kterého se žalobce dopustil dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, když dne 13.8.2016 v dobu uvedenou v žalovaném rozhodnutí a v místě uvedeném v tomto rozhodnutí řídil motorové vozidlo zn. Peugeot, r.z. XXX XXXX, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění k tomuto vozidlu, přičemž toto řidičské oprávnění pozbyl na základě rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, č.j. CR09623/2016ODP/Ce (dále jen „rozhodnutí Městského úřadu Chrudim“), přičemž tímto rozhodnutím byl žalobci vysloven zákaz činnosti všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Stěžejní námitku uvedl žalobce v podstatě opakovaně, tj. ji uvedl i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zároveň je na tomto místě třeba konstatovat, že i druhá námitka o údajně chybně stanoveném počátku zákazu činnosti (část IV. v žalobě) uvedl žalobce stejným způsobem i v odvolání.

Správní orgán prvního stupně a i žalovaný vycházeli ze zmíněného rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, přičemž si správní orgán prvního stupně vyžádal i kopii doručenek k tomuto rozhodnutí a protokol z ústního jednání ze dne 14.12.2015, při kterém žalobce uvedl svou doručovací adresu. Tyto podklady osvědčují skutečnost, že toto rozhodnutí Městského úřadu Chrudim bylo doručeno žalobci, a to fikcí, přičemž Městský úřad Chrudim doručoval na adresu trvalého pobytu žalobce (X) a na adresu, kterou žalobce uvedl pro přebírání korespondence (X). Na tomto rozhodnutí Městského úřadu je vyznačeno nabytí právní moci dne 21.6.2016. Městský úřad Chrudim a následně i žalovaný tak pouze mohli ověřit skutečnost, že toto rozhodnutí bylo doručeno fikcí a nabylo právní moci. Žalovaný však již nebyl povinen a ani oprávněn zkoumat správnost postupu při doručování tohoto, na rozdíl od žalovaného rozhodnutí, zcela jiného rozhodnutí, tj. zmíněného rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, přičemž žalovaný k tomu uvedl následující závěr, který žalobce v žalobě žádnou námitkou nezpochybnil, přičemž s tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje:

„Odvolací orgán dále uvádí, že doložka právní moci, byť sama není právní skutečností, která zakládá, mění či ruší právní vztahy, je úředním osvědčením o právní skutečnosti – nabytí právní moci, jako takové ji svědčí presumpce správnosti. V této

souvislosti odvolací orgán uvádí nález Ústavního soudu I. ÚS 799/11 ze dne 4.8.2011, kde je mj. uvedeno: „Jak již Ústavní soud judikoval (nález sp. zn. III. ÚS 456/97), doložka právní moci sice není právní skutečností, která by zakládala, měnila nebo rušila právní vztahy, avšak je úředním osvědčením o právní skutečnosti – nabytí právní moci jí označeného rozhodnutí. Jako takové jí svědčí presumpce správnosti a strana soudního sporu není povinna zkoumat, či nahlížením do spisu ověřovat, zda takto úředně osvědčená právní skutečnost nastala. Tento právní názor odpovídá též stanovisku pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS-st. 6/98. Odvolací orgán k tomu dále uvádí, že pokud se obviněný domnívá, že rozhodnutí Městského úřadu Chrudim nebylo řádně doručeno, mohl uplatnit postup dle ust. § 24 odst. 2 správního řádu. Pokud měl obviněný pochybnosti o správnosti vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, měl tuto námitku uplatnit v řízení, z něhož dané rozhodnutí vzešlo (nelze přenášet námitky vztahující se k jednomu řízení do všech řízení navazujících). V této souvislosti odvolací orgán odkazuje na usnesení IV.ÚS 1889/13 ze dne 6.8.2013, kde je mj. uvedeno: Ústavní soud dodává, že stěžovatel, který předpokládá, že vada řízení spočívající v nesprávném vyznačení právní moci (dnem 11.11.2004) ovlivnila další řízení v rámci vedeného konkursu, měl možnost nesprávné vyznačení doložky právní moci, pokud by mělo nějaký dopad na tato řízení, v příslušných řízeních namítat. Navíc ze sdělení Městského úřadu Chrudim vyplývá, že rozhodnutí bylo obviněnému doručeno fikcí, viz výše. Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací orgán uvedenou námitku týkající se doručování nepovažuje v tomto řízení za důvodnou. Pokud obviněný namítá nesprávné doručení rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, nechť se obrátí na příslušný orgán k posouzení zákonnosti doručení. Správní orgán I. stupně není k tomuto oprávněn, viz výše presumpce správnosti.“

Uvedený závěr, opřený i o zmíněné rozhodnutí Ústavního soudu žalobce nijak nevyvrátil žádnou adekvátní námitkou. Krajský soud se zcela ztotožňuje s výše uvedeným závěrem žalovaného, přičemž sám ex officio, bez konkrétní námitky proti tomuto závěru, nemůže vyhledávat za žalobce argumentaci směřující proti tomuto zcela přesvědčivému závěru, opřeném i o rozhodnutí Ústavního soudu.

Obdobným způsobem uplatnil žalobce i druhou námitku, kdy se jí zabýval již i žalovaný. K tomu žalovaný v rozhodnutí uvedl následující závěr:

Obviněný dále nesouhlasí se stanovením počátku sankce zákazu činnosti dnem právní moci rozhodnutí, kdy „je nutno zákaz činnosti uložit ode dne 22.12.2016“. V této souvislosti odvolací orgán uvádí, že tato námitka obviněného není zcela srozumitelná. Obviněný nesouhlasí s použitím rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 93/2014 zabývajícího se nezapočítáním doby zadržení řidičského průkazu do doby zákazu řízení v případě, že byl řidičský průkaz odebrán (z důvodu jeho nesplatnosti, resp. neodevzdání příslušným orgánům). V dané věci byl žalobci zadržen řidičský průkaz z důvodu podezření z řízení pod vlivem alkoholu a z důvodu řízení motorového vozidla v době uložení sankce zákazu činnosti (č.l. 10 spisu). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu však za situace, kdy není po uložení sankce zákazu činnosti řidičský průkaz odevzdán příslušnému správnímu orgánu a následně je při provádění kontroly tento řidičský průkaz předložen, a Policií ČR je zadržen, nejedná se o zadržení ve smyslu ust. § 118 a zákona o silničním provozu, ale pouze o odebrání neplatného řidičského průkazu. Obdobnou situaci se zabýval i daný rozsudek. Nejvyšší správní soud konstatoval, že dobu odebrání řidičského průkazu není možné započítat do doby zákazu činnosti. V daném případě by obviněnému skončila sankce zákazu činnosti uložená Městským

úřadem Chrudim dne 21.12.2016. Po tomto datu pak mohl obviněný požádat o vrácení řidičského oprávnění postupem dle ust. § 102 zákona o silničním provozu. Pokud by mu bylo řidičské oprávnění vráceno, bylo by na místě od okamžiku vrácení řidičského oprávnění započítat dobu odebrání řidičského průkazu (tímto okamžikem se odebrání neplatného řidičského průkazu změnilo na zadržení řidičského průkazu) do doby zákazu činnosti uložené rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Obviněný však o vrácení řidičského oprávnění nepožádal, a tudíž není možné dobu zákazu činnosti počítat ode dne pouhé možnosti požádat o vrácení řidičského oprávnění.

Rovněž s tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje, když rovněž proti této části žalovaného rozhodnutí neuvedl žalobce žádnou argumentaci, krajský soud za žalobce není povinen ani oprávněn vyhledávat důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a to tím spíše, když se krajský soud s touto částí odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela ztotožňuje.

Krajský soud proto nemohl dospět k závěru o důvodnosti žaloby a nemohl tak „vyhovět“ požadavku žalobce na zrušení žalovaného rozhodnutí, žádné vady uvedené v § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s.ř.s. týkající se žalovaného rozhodnutí či rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neshledal.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. října 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: